KOMMISSIONENS BESLUT

av den 16 april 1997

om stöd som beviljats av regionen Sardinien (Italien) inom jordbrukssektorn

(Endast den italienska texten är giltig)

(97/612/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 i detta,

efter att i enlighet med artikel 93.2 ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig [1], och

med beaktande av följande:

I

Genom skrivelse av den 1 september 1992 underrättade Italien i enlighet med artikel 93.3 i fördraget kommissionen om regionen Sardiniens regionala lag nr 17 av den 27 augusti 1992 (nedan kallad "lag nr 17/92").

Genom artikel 12 i denna regionala lag ändras artikel 5 i den regionala lagen nr 44 av den 13 december 1988 (nedan kallad "lag nr 44/88"), som aldrig granskats i enlighet med artiklarna 92 och 93 i fördraget. Inte heller hade de tillämpningsföreskrifter för nämnda artikel som antagits av regionstyrelsen blivit föremål för någon sådan granskning.

Genom artikel 5 i lag nr 44/88 inrättas ett stödprogram i form av lån till subventionerad ränta för att främja ett återställande av likviditeten hos jordbruksföretag vars finansiella ställning äventyrats till följd av ogynnsamma omständigheter. Lånen, som har en löptid av högst 15 år (tre amorteringsfria år inräknade), skall användas för att konsolidera kortfristiga skulder.

Det ankommer på regionstyrelsen att genom lämpliga beslut i varje enskilt fall fastställa dels det praktiska förfarandet för beviljande av lån, och särskilt om huruvida de ogynnsamma omständigheterna motiverar åtgärden, dels sektorn/sektorerna till vilka stöd skall ges, stödbelopp i relation till skuldsättningen och slutligen lånets löptid.

Enligt uppgift från de italienska myndigheterna har artikel 5 i lag nr 44/88 tillämpats fyra gånger sedan 1988.

(1) *Regionstyrelsens beslut av den 30 december 1988 (kris på marknaden för växthusprodukter)*

Den ogynnsamma omständighet som vållade krisläget var prisraset för växthusodlade jordbruksprodukter, vilket gjorde det omöjligt för företagen att täcka produktionskostnaderna. I detta första fall av tillämpning ställde regionstyrelsen endast det villkoret för stödberättigande att det mottagande företagets kortfristiga skuldsättning skulle överstiga 75 % av värdet av dess bruttoproduktion under året ifråga.

(2) *Regionstyrelsens beslut av den 27 juni 1990 (skogsföretag).*

Under 1990 beslöt den regionala förvaltningen att bevilja stöd enligt artikel 5 i lag nr 44/88 till skogsföretag som ägde planteringar som ännu inte var mogna för en lönsam avverkning, i avsikt att sanera och/eller konsolidera de skulder som förföll till betalning före den 30 juni 1990, och som de ådragit sig för investeringar i och driften av anläggningarna, de överdrag av bankkonton som fanns detta datum, samt obetalda skulder till personal (löneutbetalningar), markägare (arrende) och leverantörer (betalning av varor).

Även i detta fall skulle den totala summan av kortfristiga skulder uppgå till minst 75 % av bruttoproduktionen. Krediternas löptid fastställdes till 13 år (med tre års amorteringsfrihet).

(3) *Regionstyrelsens beslut av den 20 november 1990 (kaninuppfödare)*

I detta fall beviljades stöden till kaninuppfödare som hade förlorat minst 20 % av sina djur till följd av en epizooti som härjade i regionen under våren 1990.

Lån till subventionerad ränta med en löptid av 15 år (med tre års amorteringsfrihet) kunde täcka två annuiteter (eller fyra halvårsbetalningar) på löpande långfristiga lån, plus ett belopp motsvarande företagens behov av driftskapital under ett år.

[1] EGT C 271, 29.9.1994, s. 14.

(4) *Regionstyrelsens beslut av den 26 juni 1992 (skuldsatta jordbruksföretag)*

Under 1992 utsträcktes stödet till alla jordbruksföretagare till följd av det allt ofördelaktigare marknadsläget och svårigheter orsakade av ogynnsam väderlek.

I detta fall skulle de mottagande företagens kortfristiga skuldsättning vara minst 51 % av bruttoproduktionen det aktuella året (1991); löptiden på finansieringsåtgärderna var den maximalt tillåtna enligt lagen (15 år, varav tre amorteringsfria år).

Det kortfristiga skuldbeloppet beräknades med beaktande av de lån med en löptid understigande 12 månader som fanns 1991 (till subventionerad ränta eller marknadsränta, även om de återbetalats) och avbetalningar på fleråriga krediter (till subventionerad ränta eller marknadsränta) som förfallit till betalning eller betalats under 1991, eller som förfallit till betalning de föregående åren men ej var betalda.

Den finansiering som beviljades kunde utnyttjas för att täcka driftslån till subventionerad ränta, skulder på lån med medellåg löptid (med undantag av sådana som tagits för anskaffning av jordbruksmaskiner), samt ännu ej betalda amorteringar på fleråriga lån till subventionerad ränta som beviljats av regionen efter naturkatastrofer.

För finansiering enligt artikel 5 i lag nr 44/88 fanns ett utgiftstak på 5 miljarder italienska lire för 1988; för treårsperioden 1992–1994 uppgick detta belopp till 40 miljarder italienska lire.

I artikel 12 i lag 17/92 fastställs tillämpningsföreskrifter för finansieringsåtgärderna i artikel 5 i lag nr 44/88 och i ovannämnda beslut.

II

Genom skrivelse av den 1 augusti 1994 informerade kommissionen Italien om sitt beslut att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget med avseende på stöden enligt artikel 5 i lag 44/88 och regionstyrelsens fyra ovannämnda beslut.

I skrivelsen meddelade kommissionen den italienska regeringen att åtgärderna ifråga föreföll oförenliga med den gemensamma marknaden eftersom de inte respekterade nedan angivna kriterier som kommissionen allmänt tillämpar på statligt stöd till jordbruksföretag i svårigheter:

a) Stödet skall täcka kapitalkostnader för lån som tagits att finansiera redan gjorda investeringar.

b) Den kumulerade subventionsekvivalenten för det stöd som eventuellt beviljats vid tidpunkten för upptagandet av lånen och det stöd det rör sig om i detta fall får inte överstiga den stödsats som vanligtvis medges av kommissionen, dvs. 55 % (75 % i mål 1-regioner) för sektorn för bearbetning och saluförande av jordbruksprodukter, och 35 % (75 % i mindre gynnade områden enligt rådets direktiv 75/268/EEG [1], senast ändrat genom förordning (EEG) nr 797/85 [2]) för primärproduktionssektorn.

c) Stödet skall beviljas efter en anpassning av räntesatserna på de nya lånen och syfta till att kompensera förändringarna i finansieringskostnaderna (stödbeloppet skall vara mindre än eller lika med avvikelsen i räntesatsen på de nya lånen) eller skall beviljas jordbruksföretag vars ekonomiska återhämtning är betryggande säkerställd, framförallt om de finansiella åtagandena för de lån som tagits är sådana att de äventyrar företaget och eventuellt kan leda till konkurs.

(I fortsättningen kallas dessa kriterier "kommissionens särskilda praxis för stöd till jordbruksföretag i svårigheter").

Kommissionen, som inte endast har konstaterat att texten till artikel 5 i lag nr 44/88 negligerar dessa tre villkor, utan dessutom att dessa inte respekterats i något av de fyra fall där artikel 5 tillämpats, anser att stödåtgärderna ifråga varit ägnade att snedvrida konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna och att de är av den karaktär som avses i artikel 92.1 fördraget, men att inget av de undantag som medges i punkterna 2 och 3 i samma artikel är tillämpligt.

Kommissionen har anmodat såväl Italien som övriga medlemsstater och andra berörda parter att inkomma med synpunkter.

III

Italien har inkommit med synpunkter i skrivelsen av den 30 januari, 25 augusti och 1 december 1995.

I skrivelserna anför Italien följande argument:

1. I allmänna ordalag understryker Italien att de sociala och ekonomiska förhållanden som kännetecknar Sardiniens jordbruk och ekonomi är ytterst bekymmersamma. Under andra halvåret 1992 uppgick de sardinska jordbruksföretagens totala skuldsättning till 1 613 miljarder lire, motsvarande 91 % av värdet av regionens bruttoproduktion av jordbruksprodukter, jämfört med ett nationellt medeltal på 19 % (av denna totalsumma utgjordes ca 350 miljarder lire av lån till subventionerad ränta som beviljats efter naturkatastrofer).

(1) EGT L 128, 19.5.1975, s. 1.
(2) EGT L 93, 30.3.1985, s. 1.

Enligt Italien skulle en vägran från den regionala förvaltningens sida att bevilja konsolideringslån under sådana omständigheter ha fått mycket allvarliga sociala följder och menligt påverkat den allmänna säkerheten.

2. Den regionala förvaltningens beslut att bevilja räntesubvention på konsolideringslån (ett beslut som togs på grundval av kriterier som fastställs i vart och ett av de fyra "ad hoc"-besluten) har inte påverkat den granskning bankerna gjort av varje inlämnad ansökan om finansiering. Bankerna kunde i själva verket avslå ansökan om konsolidering av skulder om det inte ens med de regionala insatserna fanns tillfredsställande säkerhet för lånets återbetalning. Detta skulle enligt Italien bevisa att de företag som beviljades lån hade möjlighet att återhämta sig ekonomiskt.

3. Stödformen (lån till skuldkonsolidering) innebär inte beviljande av ny kredit utan att amorteringstiden för skulderna förlängs.

4. Beträffande 1988 och 1992 års stöd (avsedda för växthusodlingar respektive samtliga skuldsatta jordbruksföretag) betonar Italien att beviljandet beslutades i regionen med hänsyn till krisläget inom de sardinska jordbruksföretagen som hade gjort investeringar och åtagit sig finansiella förpliktelser som de inte var i stånd att uppfylla på grund av vissa negativa faktorer (utdragen torka, marknadskris, bristande organisation i marknadsföringen av produkterna och ett högt ränteläge).

   Det faktum att regionen Sardinien hade tagit emot 7 500 låneansökningar visade krisens omfattning. Enligt de italienska myndigheterna kan, när det rör sig om så många fall, en så utbredd företeelse inte hänföras till bristande skötsel av de stödmottagande företagen, utan tvärtom måste det vara sakliga skäl som lett till en alltför hög skuldsättning i företagen.

5. Beträffande stöd som beviljades 1990 till företag inom skogssektorn hävdar Italien att detta av olika skäl bör beaktas separat.

   För det första hade företagen ifråga redan genomfört vissa investeringar vid tidpunkten för beviljandet av konsolideringslån och höll på att genomföra ytterligare investeringar. För det andra var tidigare genomförda planteringar inte mogna för en lönsam avverkning, vilket inverkade menligt på företagens möjligheter att återbetala sina skulder.

   För att en avverkning skall bli lönsam måste man vänta åtskilliga år (upp till 18 – 20 år). Enligt de italienska myndigheterna kan alla de finansiella insatser som gjorts i sådana företag under den period som föregår avverkningen anses syfta till genomförande av investeringar.

6. Beträffande stödet till kaninuppfödare framhåller Italien att vissa av de stödmottagande företagen hade förlorat hela sina besättningar.

IV

Italien har inte uppfyllt sin förpliktelse enligt artikel 93.3 i fördraget, för det första genom att underlåta att anmäla de stödåtgärder som planerades och, för det andra, genom att verkställa dem utan att kommissionen haft möjlighet att yttra sig i frågan. En sådan försumlighet leder till en särskilt allvarlig situation eftersom stödet ifråga genom sin natur och av skäl som utvecklas nedan är oförenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 92 i fördraget.

Vid tidpunkten för inledandet av förfarandet enligt artikel 93.3 i fördraget hade gemenskapens riktlinjer för statligt stöd för räddning och omstrukturering av företag i svårigheter [1] (nedan kallade "riktlinjerna") ännu inte trätt i kraft. Därför var i föreliggande fall endast de normer som ligger till grund för "kommissionens särskilda praxis för stöd till jordbruksföretag i svårigheter" tillämpliga. Ovannämnda riktlinjer har gett medlemsstaterna möjlighet att som alternativ till denna särskilda praxis tillämpa de värderingskriterier som fastställts för andra näringsgrenar (punkt 2.2 i riktlinjerna).

Italien har efter riktlinjernas ikraftträdande inte begärt att de kriterier som där avses skall tillämpas.

Inte heller har Italien anfört några argument för att ifrågasätta tillämpligheten av den "särskilda praxis för stöd till jordbruksföretag i svårigheter" på vilken kommissionen har grundat sitt beslut att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget, ej heller några argument ägnade att visa att de aktuella fallen uppfyller de villkor som ställs i denna praxis för att ett stöd till sanering skall kunna anses vara förenligt med den gemensamma marknaden.

Under alla förhållanden konstaterar kommissionen att de villkor som fastställs i 1994 års riktlinjer inte respekterats. De aktuella stödåtgärderna kan inte betraktas som stöd för räddning i den mening som avses i nämnda riktlinjer, eftersom åtgärder av detta slag skall bestå av lån till marknadsränta (eller garantier) vars löptid och belopp begränsas till vad som är absolut nödvändigt för att återupprätta företagets ställning (se punkt 3.1 i riktlinjerna).

[1] EGT C 368, 23.12.1994, s. 12.

Stödet ifråga uppfyller inte heller de villkor för berättigande till stöd för omstrukturering som uppställs i samma riktlinjer. Den regionala förvaltningen har beviljat stöd till sanering endast på grundval av ett konstaterande att skulderna översteg en viss procentsats av det mottagande företagets bruttoproduktion, och inte på grundval av någon omstruktureringsplan avsedd att återställa företagets lönsamhet utan att påverka konkurrensen i en omfattning som stred mot gemenskapens intresse (se punkt 3.2 i riktlinjerna).

Den analys som gjordes av finansinstituten innan de beviljade konsolideringslån kan inte ersätta den granskning avsedd att fastställa företagets ekonomisk-finansiella effektivitet som avses i riktlinjerna eller i "kommissionens särskilda praxis för stöd till jordbruksföretag i svårigheter". Den analys som genomfördes av bankerna efter det att regionen gett klartecken till räntebidrag för lånen syftade i själva verket endast till att kontrollera att företagets ekonomiska situation var sådan att det fanns skäl att anta att lånet skulle återbetalas planenligt, vilket de italienska myndigheterna medgivit.

Italiens kommentar, att kommissionen borde beakta det faktum att inga nya medel anslagits, utan att endast löptiden för befintliga skulder förlängts (varvid regionen åtagit sig en del av de finansiella kostnaderna för omstrukturering av skulden) är ovidkommande när det gäller att avgöra om stödet är förenligt med den gemensamma marknaden.

Enligt de italienska myndigheternas försäkran skulle vissa av de mottagande företagen ha genomfört investeringar innan det aktuella stödet beviljades. I dessa särskilda fall skulle alltså det första av de tre kriterier kommissionen tillämpar vid bedömning av stöd till jordbruksföretag i svårigheter vara uppfyllt. Detta kriterium är emellertid kumulativt i förhållande till de två andra som fastställs i ovannämnda särskilda föreskrifter; det faktum att det företag som medges stöd till sanering tidigare genomfört investeringar är inte i sig tillräckligt skäl för att stödet skall vara förenligt. Kommissionen måste dessutom konstatera att det faktum att investeringar genomförts inte ställts som villkor för beviljande av stöd i något av de fall då artikel 5 i lag nr 44/88 tillämpats.

Italien anför en rad andra "sakliga skäl" till de stödmottagande företagens alltför stora skuldsättning: torka, marknadskris, ett högt ränteläge och bristande organisation i marknadsföringsledet. Bortsett från den sistnämnda faktorn, som inte kan betraktas som en yttre omständighet för företaget, är vissa av dessa skäl, även om de odiskutabelt utgör "yttre faktorer" med avseende på det individuella företaget (marknadskris), ett uttryck för marknadskrafterna, som varje företagare måste utsätta sig för.

Beträffande de klimatiska faktorerna (torka) som kan ha bidragit till den finansiella krisen för några av de mottagande företagen, bör det i första hand påpekas att villkoren för beviljande av ifrågavarande stöd inte ger någon hänvisning till sådana företeelser (klimatiska händelser är med andra ord inte motivet — eller något av motiven — till det beviljade stödet).

Det kan å andra sidan vara berättigat att betrakta händelser av detta slag som motiv för ett statligt stöd avsett att kompensera företagen för skador de lidit endast om vissa speciella villkor uppfylls, av vilka framgår att den klimatiska händelsen har nått en viss lägsta intensitetsnivå, under vilken dess följder tillhör de normala risker som är förenade med ett jordbruksföretags verksamhet.

"Kommissionens särskilda praxis för stöd till jordbruksföretag i svårigheter" beaktar höjningen av räntesatserna för lån avsedda att finansiera de investeringar som jordbruksföretag i svårigheter tidigare gjort; i detta fall måste stödet begränsas till vad som krävs för att täcka skillnaden mellan den avtalade räntesatsen och den högre dagsräntan.

Beträffande den särskilda motivering som framlagts av Italien med avseende på skogsföretagen är det sant att avkastningen på investeringar i plantering inom denna sektor av uppenbara skäl skjuts längre fram i tiden än för andra jordbruksprodukter. Kommissionen delar emellertid inte de italienska myndigheternas uppfattning att allt stöd till ett skogsföretag under tiden från plantering till avverkning skall betraktas som investeringskostnader. Det stöd som beviljats av regionen Sardinien till nämnda företag har bl.a. använts för att täcka skulder som avser företagets normala drift, såsom sociala kostnader, lönekostnader för personal, arrende och inköp av varor.

Inte heller när det gäller de skulder som härleder sig från investeringar har emellertid Italien beaktat de andra kriterier som fastställs i "kommissionens särskilda praxis för stöd till jordbruksföretag i svårigheter", eller i riktlinjerna, för att statligt stöd skall kunna anses vara förenligt med den gemensamma marknaden.

Beträffande det stöd som beviljades 1990 till kaninuppfödare hävdar Italien att vissa mottagande företag hade förlorat alla sina djur efter en virusepizooti. Det framhålls emellertid att åtgärden ifråga inte uteslutande avsåg dessa producenter (det beslut varigenom regionstyrelsen medgav att stöd beviljades fastställde i själva verket som kriterium för berättigande till åtgärden 20 % av djurantalet på företaget som minimigräns för förluster till följd av epizootin).

F.ö. kräver kommissionens fasta praxis för skador orsakade av epizootier att det kompenserande stödet uppfyller vissa villkor för att det skall kunna anses förenligt med den gemensamma marknaden. Dessa villkor föreskriver särskilt att epizootin skall omfattas av ett bekämpningsprogram som förelagts av en offentlig myndighet i det allmännas intresse, och att stödet inte överstiger summan av de förluster själva epizootin orsakat (kompensationsstöd).

De italienska myndigheterna har inte lämnat någon information som kan visa att dessa villkor respekterats.

Med hänsyn till det föregående kan kommissionen inte acceptera de argument Italien anfört.

Det är likväl teoretiskt möjligt att en lagbestämmelse som kan ha tillämpats utan att kommissionen har haft möjlighet att i förväg pröva dess förenlighet med konkurrensnormerna och som är utformad i allmänna ordalag som inte garanterar att de villkor respekteras som fastställts i gemenskapens regelverk för att ett statligt stöd skall kunna förklaras förenligt med den gemensamma marknaden, kan ha lett till tillämpningar som i praktiken uppfyller dessa villkor. Skulle så ha varit fallet, och om tillgänglig information medgett det, hade kommissionen i efterhand kunnat granska förenligheten i dessa speciella fall av tillämpning.

Under föreliggande omständigheter har emellertid de motiv som i efterhand framlagts av Italien (naturkatastrofer, epizootier, investeringar), och där man tycks ha sådana möjligheter i åtanke, inte dokumenterats med precisa fakta som gör det möjligt att granska om det fanns konkreta fall där förenlighet hade kunnat föreligga.

V

De aktuella stödåtgärderna är av den karaktär som avses i artikel 92.1 i fördraget, och de faller inte under något av de undantag som medges i punkterna 2 och 3 i samma artikel.

De har i själva verket ett direkt inflytande på stödmottagarnas produktionskostnader. Dessa har därför fått en fördel i förhållande till jordbruksproducenter, i Italien och i andra medlemsstater, som inte kunnat få motsvarande stöd.

Sådana åtgärder är ägnade att påverka villkoren för handeln med jordbruksprodukter inom gemenskapen, en handel som påverkas av varje stöd som beviljas till förmån för inhemsk produktion.

Artikel 92.1 i fördraget fastställer att stöd som har den karaktär som där beskrivs i princip är oförenliga med den gemensamma marknaden. Möjliga undantag ges i punkterna 2 och 3 i samma artikel.

Undantagen enligt artikel 92.2 a och 92.2 c är uppenbart inte tillämpliga. Italien har inte lämnat någon information som gör det möjligt att i föreliggande fall tillämpa undantaget i punkt 2 b i samma artikel.

För att undantagen i artikel 92.3 skall kunna tillämpas är det nödvändigt att det finns mål som eftersträvas i gemensamt intresse snarare än i det underordnade intresset inom en viss speciell sektor av det inhemska näringslivet. Sådana undantag, som skall tolkas restriktivt, kan uttryckligen tillämpas endast i fall då kommissionen kan fastställa att stödet är nödvändigt för att nå något av de mål som anges i dessa bestämmelser. Att tillämpa dylika undantag på stöd som inte kräver en sådan motprestation skulle vara liktydigt med att acceptera såväl en påverkan på handeln mellan medlemsstaterna och en snedvridning av konkurrensen som inte vore motiverad av gemenskapens intresse, som de otillbörliga fördelar för aktörer i vissa medlemsstater som detta medför.

I föreliggande fall kan man inte av villkoren för beviljande av stöd sluta sig till att det krävs någon sådan motprestation. Italien har inte anfört, och kommissionen har inte funnit, något som styrker att det aktuella stödet uppfyller de villkor som ställs för tillämpning av något av de undantag som medges i artikel 92.3 i fördraget [1].

Åtgärderna ifråga är inte avsedda att främja genomförandet av något viktigt projekt av gemensamt europeiskt intresse enligt artikel 92.3 b. Tvärtom strider de mot det gemensamma intresset genom den inverkan de kan ha på handeln.

De är heller inte ägnade att avhjälpa någon allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi enligt samma bestämmelse, och inte heller rör det sig om stöd för att främja kultur och bevara kulturarvet enligt artikel 92.3 d.

Beträffande undantag enligt artikel 92.3 a och 92.3 c om stöd för att främja eller underlätta den ekonomiska utvecklingen i vissa regioner eller vissa verksamheter, anser kommissionen mot bakgrund av analysen ovan och tillämpliga gemenskapsregler att de aktuella åtgärderna i egenskap av driftsstöd inte är ägnade att skapa en varaktig förbättring av villkoren i den sektor och den region det rör sig om.

Nämnda stöd faller alltså inte under något av de undantag som medges i artikel 92.3 i fördraget.

De är därför inte förenliga med den gemensamma marknaden.

[1] Förstainstansrättens dom av den 8 juni 1995 i mål T-459/93, Siemens mot Europeiska gemenskapernas kommission. Samling 1995, s. II-1675.

VI

Stöden ifråga skulle ha anmälts till kommissionen enligt artikel 93.3 i fördraget. Eftersom Italien inte har uppfyllt denna förpliktelse har kommissionen inte kunnat yttra sig över de planerade stöden innan de trädde i kraft och beviljades.

Med hänsyn till den tvingande karaktären i de förfaranden som fastställs i artikel 93.3 i fördraget, och vars omedelbara verkan domstolen erkänt bl.a. i sina domar avkunnade den 19 juni 1973 (mål 77/72) [1] och den 21 november 1991 (mål 354/90) [2], är det inte möjligt att i efterhand korrigera stödets olagliga karaktär.

I fall då ett stöd är oförenligt med den gemensamma marknaden skall kommissionen utnyttja den möjlighet som ges genom domstolens dom den 12 juli 1973 i mål 70/72 [3], bekräftad genom dom den 24 februari 1987 (mål 310/85) [4] och den 20 september 1990 (mål C-5/89) [5], och ålägga medlemsstaten att från mottagaren återkräva det stödbelopp som beviljats olagligt.

I föreliggande fall är återbetalning nödvändig för att så långt som möjligt återställa läget före beviljandet och undanröja alla ekonomiska fördelar som de företag som mottagit det olagligt beviljade stödet otillbörligt tillgodogjort sig från tidpunkten för stödets utbetalning.

Med hänsyn till ovanstående skall det stöd som beviljats av regionen Sardinien med tillämpning av artikel 5 i lag nr 44/88 (regionstyrelsens beslut av den 30 december 1988, den 27 juni 1990, den 20 november 1990 och den 26 juni 1992) återbetalas.

Eftersom det rör sig om stöd som beviljats i form av räntebidrag är den finansiella fördel som otillbörligt åtnjutits lika med skillnaden mellan den finansiella kostnaden för ett banklån på den öppna marknaden för att finansiera konsolideringen av skulderna och den finansiella kostnad de mottagare av konsolideringslån haft som fått det regionala stödet enligt artikel 5 i lag nr 44/88.

Återbetalningen, som skall verkställas enligt förfaranden som stadgas i italiensk lagstiftning, skall omfatta det stöd som olagligt beviljats, med ränta från dagen för stödets utbetalning. Den tillämpliga räntesatsen är referensräntan för beräkning av subventionsekvivalenten i regionala stöd [6].

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De stöd som genom regionstyrelsens beslut av den 30 december 1988, den 27 juni 1990, den 20 november 1990 och den 26 juni 1992 beviljades av regionen Sardinien med tillämpning av artikel 5 i den regionala lagen nr 44/88 är olagliga, eftersom de beviljats utan att kommissionen haft möjlighet att yttra sig över dem på planeringsstadiet. Stöden är dessutom oförenliga med den gemensamma marknaden enligt artikel 92.1 i fördraget och uppfyller inte villkoren för de undantag som medges i punkterna 2 och 3 i samma artikel.

Artikel 2

1. Italien förpliktas att avveckla de stöd som avses i artikel 1 inom två månader räknat från dagen för delgivningen av detta beslut.

2. Italien åläggs att inom sex månader räknat från dagen för delgivningen av detta beslut vidta de åtgärder som krävs för att genom återbetalning återkräva de stöd som avses i artikel 1.

3. Återbetalningen skall verkställas enligt förfaranden som stadgas i italiensk lagstiftning; ränta skall löpa från den dag stöden betalades ut. Den tillämpliga räntesatsen är referensräntan för beräkning av subventionsekvivalenten i regionala stöd.

Artikel 3

1. Italien skall regelbundet informera kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att följa detta beslut. Det första meddelandet skall lämnas inom två månader från delgivningen av detta beslut.

2. Italien skall inom två månader från utgången av den tidsfrist som anges i artikel 2.2 lämna kommissionen den information denna behöver för att utan ytterligare undersökningar kunna kontrollera att kravet på återbetalning är uppfyllt.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Republiken Italien.

Utfärdat i Bryssel den 16 april 1997.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

[1] Rec. 1973, s. 611.
[2] Rec. 1991, s. I-5505.
[3] Rec. 1973, s. 813.
[4] Rec. 1987, s. 901.
[5] Rec. 1990, s. I-3437.
[6] EGT C 232, 10.8.1996, s. 10.